

40 ANYS DE LLUITA I ARA QUÈ?

Una oportunitat històrica

Aprofitant que el Tribunal Europeu de Drets Humans condemnava Turquia per la parodia de judici contra el líder kurd Abdullah Öcalan, condemnat a mort el 1999 i des de llavors empresonat, aquest ho va aprofitar per anunciar la fi de la guerra i començar un procés de pau amb Turquia.

L'autodissolució del PKK és la culminació d'un procés iniciat pel principal aliat del president Recep Tayyip Erdogan, el nacionalista Devlet Bahçeli, que es va posar en contacte amb Abdullah Öcalan i va iniciar la mediació a través del partit prokurd DEM. Després de mig segle de guerra contra Turquia, el PKK anuncià la seva dissolució i desarmament.

És el final de la lluita armada de guerrilles contra l'Estat turc, que ha deixat més de 40.000 morts. La pregunta: Sense la lluita

armada la qüestió kurda ha arribat a un punt en què ara es pot resoldre mitjançant una política democràtica?

Abdullah Öcalan, o "Apo" (oncle, en kurd), com l'anomenen els seus partidaris, ha estat reclòs en règim d'aïllament durant 26 anys. Als 76 anys, és poc probable que abandoni l'illa presó d'Imrali, davant de la costa d'Istanbul. És un home acabat i el poble Kurd ha arribat al límit dels seus sacrificis.

En definitiva, el president turc, Recep Tayyip Erdogan, està més que content tot proclamant que és una "oportunitat històrica" per als turcs i els kurds per enfortir la germanor turco-kurda, que segons s'estima representen el 20% dels 85 milions d'habitants de Turquia.

EL JOC DE LA RATA

Istanbul, la reunió impossible

La política està tocant els baixos fons. Trump, Putin, Netanyahu i molts d'altres no tenen res a envejar a un Al Capone en plena forma. Les maneres burlesques de la delegació russa menystenint a Zelenski, mostra el nivell humà dels nostres representants.

Putin ha muntat un circ que hauria d'estar prohibit fins i tot als infants. Accepta alto el foc però no, proposa reunió però no, parla de pau però tampoc. I Amèrica li riu les gràcies i Europa les accepta remugant i ell li va tirant del vodka.

Sort que Zelenski ha mamat llet russa. Pocs presidents haurien aguantat la pressió a la que el sotmeten Putin i

Trump i intermediaris de la farsa, sense acabar embolicat en una camisa de força. Potser la seva condició d'humorista li ha donat la força. Potser la intel·ligència o qui sap potser la falta de preparació política. Els governs "legalment" establerts com ho eren abans les dinasties no seran enderrocats per una llei i molt menys pel sentit comú a la unió d'altres potències, es necessita la guerrilla. Un Robin Hood a cada cantonada, un full lliure entre les setanta pàgines d'un exemplar periodístic. I molt fetge. Una resistència infinita i una fe encara més forta. Si no és així, LLUFA

Rússia és un país terrorista